

tyto číselně ještě stanoveny a soudem znova přisouzeny nebyly. O tom přísluší rozhodovati soudu trestnímu (§§ 393, 394 tr. ř. novela z 11. prosince 1923 č. 4 sb. z. a n.).

Žaloba jest neodůvodněna, i pokud se domáhá zrušení exekuce pro útraty, stanovené usnesením o povolení exekuce pro oněch 785 Kč 65 h ze dne 30. května 1924 na 74 Kč 80 h, a pro útraty návrhu na zrušení této exekuce 128 Kč 80 h, které byly stanoveny usnesením ze dne 8. července 1924. Tu ovšem nezrušil rozsudek nejvyššího soudu těchto usnesení a žaloba tedy v těchto směrech nečelí toliko proti existenci exekučního titulu. Ony exekuční tituly, t. j. ona usnesení útraty ustanovující nebyly zrušeny, jde vskutku o skutečnost, která odstraňuje základ exekuce na náhradu útrat, ale není to skutečnost práva hmotného, nečelí tedy proti samému nároku, nýbrž jest to skutečnost práva formálního, která zakládá neopodstatněnost samé exekuce z důvodů procesních, formálních. Netýče se ani nároku hlavního, nýbrž jen jeho příslušenství (útrat exekuce). Proti neopodstatněnosti exekuce v takovém případě nelze nastupovati žalobou, nýbrž rekursen do povolení exekuce, po případě návrhem na její zastavení. Soud exekuční nepotřebuje tu formálního řízení sporného, by mohl o věci rozhodnouti, nýbrž může podle stavu spisů povolení exekuce odepřítí neb exekuci zrušiti, jestliže její základ odpadl. Proto nelze připustiti ani žalobu, domáhající se toho, že pohledávka útratová 74 Kč 60 h a 128 Kč 80 h zanikla a exekuce pro ni má býti zrušena.

Čís. 6292.

Nedohodnou-li se spoluvlastníci věci o tom, zda má býti zřízen správce společné věci, nelze o této otázce rozhodnouti v řízení nesporném, nýbrž toliko pořadem práva.

(Rozh. ze dne 16. září 1926, R II 229/26.)

Návrhu dvou spoluvlastníků nemovitosti, by byl zřízen správce společné nemovitosti, s čímž třetí spoluvlastník nesouhlasil, s o u d p r v é s t o l i c e v n e s p o r n ě m řízení vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a odkázal na pořad práva návrh, by byl podle Šu 833 a 836 obč. zák. zřízen správce společné nemovitosti.

D ů v o d y:

Podle Šu 835 obč. zák., má-li býti zřízen správce společných věcí, rozhodne o jeho výběru většina hlasů, a není-li ji, soudce. Otázka, zda má býti zřízen správce, musí býti rozhodnuta napřed, je tudíž nutno, by majitelé společných věcí dohodli se nejprve, že má správce býti zřízen, nedohodnou-li se však, nemůže tato otázka býti řešena v nesporném řízení, nýbrž musí o ní býti rozhodnuto pořadem práva. Plyne již

z pojmu vlastnictví jako práva, věci libovolně nakládati a každého jiného z toho vyloučiti (§§ 354, 362 obč. zák.), že vlastník nemůže býti nucen, by dal svou věc spravovati plnomocníkem, což platí i o spoluvlastnících, neboť i oni jsou oprávněni podle zákona, by svou věc spravovali sami, ovšem společně (§ 833 obč. zák.). Podle toho povinnost, zříditi správce, předpokládá zvláštní důvod závazku, a, když některý účastník neuznává takového závazku a brání se zřízení správce, může o tom, zda tu jest skutková podstata takového důvodu zavazovacího, rozhodnuto býti jenom pořadem práva. Odpůrce navrhovatelů dal více než poznatelně na jevo, že nesouhlasí, aby vůbec nějaký správce byl zřízen, nýbrž, jak rekursní soud uvádí, chtěl sám spravovati společné nemovitosti. Když se tedy nižší soudy obíraly otázkou zřízení správce, překročily zákaz Šu 2 čís. 1 nesp. říz., podle něhož soud, konaje soudnictví v nesporných věcech, nesmí překročiti meze své pravomoci, nýbrž musí odkázati strany na příslušný soud. Proto bylo na dovolací rekurs usnesení nižších soudů zrušiti a návrh odkázati na pořad práva.

Čís. 6293.

Výhody Šu 15 ex. ř. požívají i země.

(Rozh. ze dne 16. září 1926, R II 291/26.)

Soud první stolice povolil k návrhu vymáhajícího věřitele mobilární exekuci proti moravskému zemskému fondu ku vydobytí útrat sporu. Exekuce byla provedena zabavením psacího stroje. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by se zachoval podle min. nařízení ze dne 6. května 1897, čís. 153 ř. zák. a potom znovu rozhodl o exekučním návrhu. Důvody: Dle Šu 15 ex. ř. může proti obci ku vydobytí peněžitých pohledávek povolena býti exekuce jenom na takové součásti majetku obce, jichž lze použiti k uspokojení vymáhající strany, aniž by tím trpěl veřejný zájem, jemuž má obec sloužiti; min. nař. ze dne 6. května 1897, čís. 153 ř. zák. vymezuje pak pojem »obce«. V Šu 1 tohoto nařízení není sice výslovně uvedena i země (zemský fond), ale není příčiny domnívati se, že zákonem měl býti chráněn veřejný zájem jen, pokud jde o autonomní korporace nižšího druhu a ochrana ta nemá platiti také o širších autonomních svazcích, kde stejně uplatňuje se onen veřejný zájem. Již vysvětlivky ku vládní předloze exekučního řádu a zpráva stálého výboru mluví všeobecně o veřejném zájmu, o majetku, sloužícím veřejným funkcím, o účelech a zájmu veškerenstva; tyto okolnosti jsou stejně u obce jako zde u strany povinné, s hlediska rationis legis nelze zde rozlišovati. I stranu povinnou dlužno tedy podříditi ustanovení Šu 15 ex. ř.; při nejmenším jde o exekuci obdobnou exekuci dle Šu 15, pokud se týče 28 ex. ř. Vymáhající strana nedodala, činíc návrh na exekuci, vyjádření politického úřadu po rozumu Šu 5 cit. nař., pročez měl soud exekuci povolující, než o návrhu rozhodl, zachovati se dle Šu 6 tohoto nařízení. Jelikož se tak nestalo,